Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

02 Şubat 2018
Sayı: 236

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Afrin operasyonun gerçek nedeni, söylenenler değil iktidarı sürdürme çabasıdır

AKP rejiminin Suriye'de Afrin'e karşı başlattığı savaş ikinci haftasını doldurmak üzere. Bu savaşın Türkiye'nin güvenliği için, terörizme karşı mücadele etmek için mutlaka gerekli olduğu anlatılıyor. Ancak gerçekler öyle mi?

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

AKP iktidarı, düzenli olarak yaptırdığı kamuoyu yoklamalarında, AKP'ye oy veren kitlelerin önemli bir kısmının adaletsizliklerden ve yolsuzluklardan dolayı uzaklaştığını görüyor. Yani AKP'nin önümüzdeki seçimleri kazanma şansı yok gibi. Erdoğan ve AKP, seçimleri kaybederse onlar için sonun başlangıcı olacağını çok iyi bildiklerinden acilen bir şeyler yapmak gerekiyordu. Bulunan çözüm Afrin'e bir askeri operasyon yapıp iktidarı garantilemekti.

Tüm savaşlarda olduğu gibi ölenler, yararlananlar ve büyük bedeller ödeyenler, emekçi ve yoksul kesimlerin gençleri olacak. Hakim sınıfın, zenginlerin gençleri, cepheye gitmeyecek. En fazla Erdoğan'ın oğlu gibi turistik gezi yapacak. Üstelik milyarlara mal olacak; silah ve diğer harcamalar, emekçilere ve yoksullardan alınacak vergiden karşılanacak. Tüm bunları görmek için müneccim olmaya gerek yok, sene başındaki zamlara Fırat kalkanı operasyonu gerekçe gösterilmişti. Burjuva devletlerinin yaptığı tüm savaşlar böyledir.

AKP iktidarı, kitlelerin kısa sürede karşı gelmeye başlayacağını bildiği için eleştiren, ne olduğunu geldiğini anlatmaya çalışan herkese karşı, müthiş baskı uyguluyor. Medyada, sosyal medyada veya bildiriyle durumu anlatmaya çalışanlar hemen tutuklanıp içeriye atılıyor. Hatta üç yıldan beri sahnelenen "Sadece Diktatör" oyunu bile yasaklandı. Başka anlamlı bir örnek, 130 bin metal işçisinin haklarını korumak ve insanca yaşayabilmek için aldığı grev kararının 10 gün öncesinden yasaklanarak MESS patronlarına kıyak çekilmesidir. İşçilerin insan gibi yaşayabilmek için haklarını istemeleri Türkiye'yi nasıl tehlikeye atıyor?

Kendisine sosyal adalet taraftarı, emekçi dostu diyen CHP de savaş çığırtkanlığı yapmaktan, savaşı desteklemekten çekinmiyor. CHP, Erdoğan ve AKP'ye karşı biri sürü eleştiri yapsa, laf atsa da, temel olarak sömürü düzeni olan patronlar düzenini destekliyor. CHP'nin emekçi dostluğu sadece laftan ibaret.

Afşin operasyonu dahil Suriye ile Irak'ta ve tüm Ortadoğu'da yaşanan kargaşanın, katliamların, dehşetlerin, yoksulluğun, göçlerin esas sorumlusu; bölgenin zenginliğini, esas olarak petrol ve doğal gazı talan eden başta ABD olmak üzere, büyük güçlerdir.

Yaşadığımız dünya ekonomik krizi ortamında, kapitalist sömürü düzeninin tıpkı Birinci ve İkinci Dünya Savaşı öncesindeki benzer bir durumda olmasından dolayı Afrin operasyonunu fırsat bilen ABD ve diğer emperyalist yönetimler, çatışmaları daha da büyüterek yayabilir. Düzenlerinin tamamen tıkandığını, ekonomik bir çözüm getirmekten aciz olduklarını gördükleri için savaşı körüklemekten çekinmezler. Yüz binlerce, hatta milyonlarca emekçi ve yoksul genç savaşta ölecekmiş, ülkeler yerle bir olacakmış, kitleler kargaşaya sürüklenecekmiş, hiç umurunda değil. Onların tek bir derdi var; egemenliklerini, sömürü ve talan düzenlerini her ne pahasına olursa olsun sürdürmek.

Esas sorun çılgına dönmüş bu kapitalist sömürü düzenidir. Bu düzen değişmediği müddetçe ne emekçiler ne de tüm insanlık huzura kavuşacak. Emperyalist güçler ve yerli işbirlikçilerinin çok büyük askeri güçleri ve imkanları var ve kullanıyorlar. Ancak Ortadoğu'daki milyonlarca emekçi, sınıf temellerinde birleşerek harekete geçerse önünde hiçbir engel duramaz. (29.01.2018)

Metal işkolunda sözleşme imzalandı

Elbette sözleşmenin biraz olsun olumla imzalanması için uzun bir süre boyunca işçilerin kararlı durması, özveri ile mücadelesi gerekti.

MESS, Türk Metal ile yaptığı TİS görüşmelerine %3.2'lik zam teklifiyle başladı, ocakta teklifi %6.4'e yükseltti.

Medya "MESS'in teklifi iki katına çıkararak uzlaşmacı bir tutum sergilediğini" yazıp sermaye adına laf cambazlığı yapadursun, işçiler grev kararı alınması yönünde sendikalara baskı yapmıştı.

MESS'in bu tekliften önce bile, işyerindeki sendikacılar, "Yüksek Hakem'e gidersek %8 zam alırız, OHAL'deyiz, grev zaten yasaklanır" sözlerine işçiler duymazdan geliyor, nasıl zam alınacağını 2015'te kazandıkları deneyimlerden iyi biliyorlardı.

İşçiler, topluca greve gitme kararı beklerken, sendikalardan kent meydanlarında eylem kararı geldi. 12 ocakta Gölcük Kent Meydanı'nda miting yapıldı. Üretim sürecine dokunmayan eylem kazanç sağlamaz, diyen işçiler, grev için baskıyı artırırken küçük çaplı üretim yavaşlatması oldu.

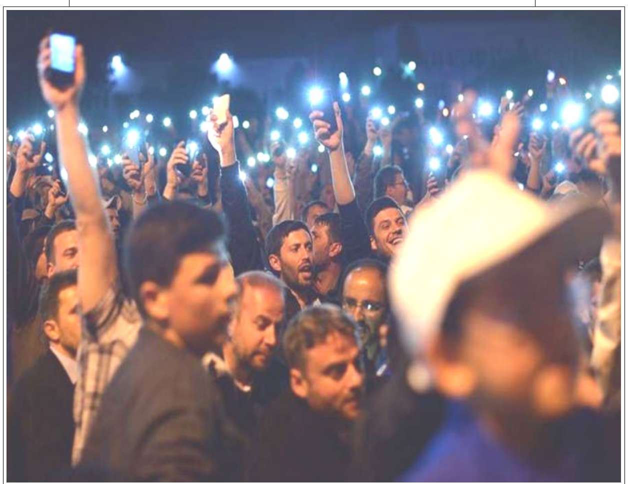
18 ocakta Denizli, İzmir ve Bursa'da pek çok fabrikadan işçiler sokaklara çıktı, "Hak yoksa üretim de yok", "OHAL patronunsa grev işçinin" gibi sloganlarla yürüdü.

Sonunda Türk Metal 20 ocakta, 2 şubata greve çıkılacağını açıkladı.

Açıklamadan kısa süre önce Kavlak'ın yine çalışma bakanıyla görüşmesi şüphe uyandırıcıydı. Üstelik Türk Metal, grev kararında işçileri böldü: Grev yapılacak fabrikaları 4'e böldü, farklı günlerde (2 şubat, 12 şubat, 22 şubat ve 1 mart) greve çıkacaktı.

24 ocakta MESS'ten lokavt kararı gelirken, Türk-Metal ile 26 ocak için görüşme çağrısı yapıldı.

İşçiler bazı fabrikalarda iş yavaşlatmayı sürdürürken 26 ocakta hükümet bekleneni yaptı

ve hem grevi, hem lokavtı yasakladı. Yasak kararına "milli güvenlik" bahane edildi; ancak işçiler savaşla ekmek mücadelesinin bambaşka konular olduğunu, Afrin saldırısının hak mücadelesinin önünde bir engel olmadığını açıklamışlardı.

Kısacası birçok işçi, iktidarın kitleleri savaş çığırtkanlığı şemsiyesi altında birleştirme ve kendini kurtarma tuzağına düşmedi. Hatta, "madem 2 şubatta başlayacak grev yasaklandı, grevlere şimdi başlayalım" diyen işçiler oldu.

Yasak kararının ardından Türk-Metal, büyük gösterişle ilan edilen grevi iptal etti, vardiyalara yarımşar saat geç başlamak eylemi ilan etti. Ayrıca MESS'le yapılan görüşmede zam talebini %30'a düşürdü, MESS ise %13'e çıkardı.

Bazı fabrikalarda tepkiler başladı. Örneğin Bolu Arçelik işçileri yasak kararının ardından, eylemlerinin iş yavaşlatma ve AKP'den topluca istifa etme şeklinde süreceğini açıkladılar.

Birçok fabrikada işçiler, fabrika içinde yürüdüler, MESS'i protesto edip tepkilerini gösterdiler. Son görüşmede MESS'in toplamda %24.6 zam oranına çıkması bu sayede oldu. Sendikanın açıklaması göre işçiler 1 Eylül 2017'den geçerli olmak üzere ücretlerine brüt 510 lira ile 930 lira arasında zam aldı. Sosyal haklar %23 arttı. Sözleşme MESS'in istediği gibi değil, işçinin istediği gibi 2 yıllık imzalandı. Ayrıca işçinin istediği ölüm izni de alındı.

Elbette kazanımlar yetersiz ancak son yıllarda imzalanan en yüksek sözleşme. Bunun nedeni, işçilerin tepkilerini açıkça dile getirmeleridir. 2015'te işçinin gücünü gören patronlar ve hükümet, işçinin kararlılığı karşısında, grev yasağına rağmen geri adım atmaz zorunda kaldı. Esas önemli olan işçilerin böyle bir deneyimle kazanmasıdır. (01.02.18)

Kamuda taşeron işçinin yerini kiralık işçi alacak

KHK ile kamuda taşeron kalktı. Aslında gerçek böyle değil. Bunu, kendisinden kadro isteyen kamu işçilerine “çalışıyorsunuz ya, ne kadrosu” diyerek tepki gösteren Erdoğan, bizzat yalanlamış oldu.

Sadece mevsimlik işçiler, belediyelerde çalışanlar değil, KİT'lerde, bakanlıklarda çalışan yüz binlerce taşeron çalışanı kapsam dışında tutulduğu gibi çalışma şartları daha da kötüleştirildi.

Çünkü artık kamuda “hizmet satın alma”nın yerine işçi kiralanacak. Böylece daha önce yasalaştırılan, işçi bulma şirketleri devri başlayacak.

Kamuda taşerona iş verildiğinde, ücret, sosyal haklar ve çalışma düzenini kapsayan bir şartname hazırlanır ama tüm bunlardan asıl işveren olan devlet sorumludur. Günlük, haftalık ya da saatlik olarak bir şirketten kiralanan işçiden, sadece kiralama şirketi sorumlu olacak.

Aynı işi yapan, birlikte çalışan işçiler, farklı şirkete bağlı, farklı ücretle çalışıyor olabilecek. Böylece işçiler arasındaki kadrolu-taşeron biçimindeki ikiliğin yerini daha fazla bölünme alacak.

Bütün bunlar ne için? İşçileri sınıflandırmak için çok bahane söylendi. Vasıflı-vasıfsız, uzmanlık gerektiren-gerektirmeyen işler, geçici-sürekli işler ve benzerleri. Sonuçta bu ayırımlar, ücret ve hakları etkiliyor ve belirliyor. Oysa hepimiz ekmeği, zeytini aynı fiyata satın alıyoruz. Neden bir işçi ve ailesi daha iyi koşullarda yaşasın, diğeri daha kötü koşullarda olsun?

Devlet eliyle, yasalar çıkartılarak, işçilerin hakları geriletiliyor. Daha iyi olacağı söylenerek yapılan değişiklikler, işçilerin çetin mücadelelerle kazandıkları sınırlı hakları da yok etti. Patronla ücret pazarlığı yapma, örgütlü hareket etme, işgüvencesi, tazminatlar, neredeyse yok edilmek üzere.

Taşeronu kaldırma, işçi haklarını geriletmenin yeni bir yolunu açıyor. Yine devlet eliyle uygulanıp yaygınlaştırılacak, böylece patronlar daha çok kâr edecek. İşçi haklarını gerileten düzenlemelere yeter artık. Hiç kimse, her gün işten atılma korkusu yaşamamalı, kadrolu olmalı. (28.01.18)

İşçinin isyanını duyan yok

Bir işçi, Sıtkı Aydın, 11 ocakta Meclis’in önünde kendini yakmaya çalıştı. Gerekçesini anlattı: “5 yıl önce iş kazası geçirdim, davam sonuçlanmadı, sakatlandım çalışamıyorum, bir milletvekili çağırın, derdimi dinlesinler” dedim... Polis beni kıskaca aldı ve “ne derdin varsa bize anlat” dedi. Onlara anlatsam ne olacak... Benim için vatanım, devletim her şeyin üstündedir. 1999 Kocaeli depreminde iki ay görev alan, askerlikten bir sürü takdiri olan, 15 Temmuz darbe girişiminde sokağa fırlayıp köprüye çıkmış, tankların üstüne yürümüş bir insanım. Tuzla Harp Okulu’nu bastık biz o gün. Ben nasıl terörist olurum? Şu an beni alsınlar, Afrin’deki savaşa koşarak giderim. Türkiye zenginleşti. Afrikalılar bile Türkiye’ye dua ediyor... İçişleri Bakanı bana söz verdi iş bulacağına dair. Hâlâ bir dönüş yok. Bekliyorum ama gücüm yok. Bana verilen sözlerin tutulması lazım. Eğer tutulmazsa, düpedüz ortada kalacağım. Düşünebiliyor musunuz, ben hayatım boyunca çalıştım ama ceketimden başka sahip olduğum hiçbir şey yok, her normal insan gibi evlenip yuva kurmak istiyorum ama ona bile gücüm yok.”

Başka bir işçi Mustafa Birgül de, 28 ocakta işsizlik nedeniyle borçlarını ödeyemediği ve iş bulamamasını protesto etmek için belediyenin önünde kendini yakmaya çalıştı.

İŞKUR’un yönlendirdiği iş yerinden emeğinin karşılığını alamayan başka bir işçi, 15 ocakta İŞKUR İzmir İl Müdürlüğünü binası önünde çıplak protesto eylemi yaptı. “Çalıştım hakkımı alamadım, açım, aç! Devletin bana sahip çıkmadığını protesto ediyorum!”

Tunus’taki isyan da bir işçinin kendini yakmasının ardından başlamıştı! İşçiler, vatanları için çalıştıklarını düşünüyor ama aslında sadece patronlar için çalışıyor. Düzenin, siyasetçilerin, polisin adil olduğunu düşünüyor ama onlar sadece patronlara hizmet için varlar. Çözüm kendini yakmakta değil. Sorunların çözümü için kimseden medet ummadan birlik olmakta. (02.02.18)

Demokrasi arka raftaydı, artık çöpe atıldı

Afrin'e askeri operasyona müthiş baskı kampanyası eşlik ediyor. Ordunun her gün yayınladığı rakamlara, İçişleri bakanının gözaltı rakamı eşlik ediyor. Sosyal linç ve saldırıları da eklemek gerek.

HDP binalarına şimdiye dek iki saldırı yapıldı. 311 kişi internet paylaşımı nedeniyle gözaltına alındı. Erdoğan, görevi insanı yaşatmak olan tabiplerin, insan öldüren savaşa karşı çıkmalarını "ölü seviciler" diyerek müthiş bir tepki gösterdi ve hemen tutuklandılar. Adana'da askeri operasyona karşı tutum alan bir dinci derneğe de baskın yapıldı, yöneticileri tutuklandı.

Erdoğan, şimdiden ÖSO militanlarıyla birlikte 20 can kaybının olduğunu açıkladı. Bu sayı arttıkça, savaş çetinleştikçe, emperyalist tarafların baskısı arttıkça, içerdeki baskı daha da artacak.

Bunu, savaşı "milli mesele" diyerek desteklemesine rağmen CHP'ye yönelik artan baskıda görmek mümkün. Mecliste kapalı kapılar ardında yapılan bilgilendirme toplantısında bile AKP'li bakanlar, CHP'li vekillere yönelik saldırgan tavır aldığı basında yer aldı. Oysa bu tür tartışmaların sadece kameraların önünde yapıldığını biliyoruz.

Şu anda öyle bir ortam oluşturuldu ki sadece askeri operasyona karşı çıkmak değil, radikal islamcı gurupların da içinde yer aldığı ÖSO'yu eleştirmek bile suç haline getirildi. İktidar, yaptığı hiç bir şeyin en küçük düzeyde eleştirmesine tahammül etmiyor. Eğer yaptıkları her şey doğru ve iyi ise bu baskıcı tutum neden?

Erdoğan ve etrafındaki çıkar çevresi, bu saldırganlığı hiç de ülke çıkarları için yapmadıklarını çok iyi bildikleri için bu kadar saldırgan bir siyaset izliyor. Bir de askeri saldırganlık, şu veya bu nedenle bekledikleri sonuca ulaşmazsa, sonuçlarını gizlemek veya başkalarını suçlu göstermeyi amaçlıyorlar.

Cumhurbaşkanı başdanışmanı olan, Adnan Tanrıverdi (askeri bir örgüt olan SDAT'ın kurucusu) Afrinle ilgili olarak; "siyaset konuşarak meseleler çözülmüyorsa, o zaman güç kullanmak gerekir" dedi.

Eskiden "akil insanlar"la konuşan Erdoğan'a akıl verenler, artık böyle insanlar. Oysa Erdoğan ve AKP, bir kaç yıl önce "siyasetle gelen, siyasetle gider" diyordu. Anlaşmazlıkları "millete soralım" diyerek çözmeyi savunuyordu. Bu kişi, ABD başkanını, AKP'nin değiştirdiğini de savundu. İşte böyle hayal aleminde yaşayan, söylediklerini gerçek zanneden, kitleleri böyle sözlerle kandırmaya çalışanlar yetkili ve etkili, karar alıyor.

Oysa çatışmalar gerçek ve her iki taraftan yoksul çocukları ölüyor.

Yüzlerce kişiyi öldüren bombalar patlatan, Kilis'i defalarca bombalayan IŞİD'i düşman görmeyen AKP, YPG'yi bahane ediyor. ABD ve Rusya'nın güç çekişmesi yaptığı Suriye'de bir parça çıkar peşine düştü. Kimsenin toprağında gözümüz yok diyenler, Suriye'de askere bayrak sallandırıyor. Böylece sanki kendi çıkar alanını işaretliyor.

Bu düzende kitleler açısından demokrasi, sadece iktidarın izin verdiği kadar var. İktidarlar, işleri zora girince demokrasiyi unutuyor. Sadece silahların sözü geçiyor. (01.02.18)

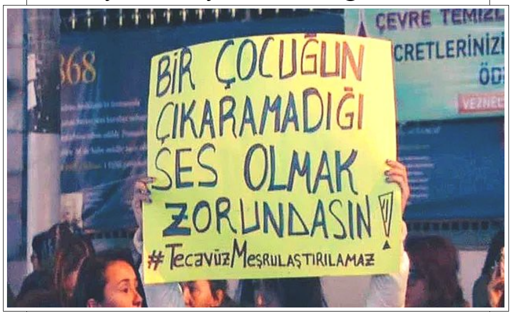
Kız çocuklarına karşı örgütlü düzen

İstanbul, Küçükçekmece'deki Kanuni Sultan Süleyman Devlet Hastanesi'nde hamile çocukların, ailelerin ve kamu görevlilerinin işbirliğiyle gizlice doğum yaptırıldığı ortaya çıktı. Bir yılda sayısı 450'yi aşan çocuk sözkonusu. Bu işbirliğini ortaya döken hastanenin sosyal Hizmet Uzmanı Ş.İ.N. sadece görevini yaptığı için görev yeri iki kez değiştirildi, iş arkadaşları tarafından dışlandı.

Onun yaşadıkları, en tepeden aşağıya kadar; sağlık bakanlığından hastane yönetimine, içişleri bakanlığına valilik ve polise, ailelere uzanan planlı bir örgütlenmenin varlığını gösteriyor. Çünkü yapılan tüm başvurular, açık suça rağmen üst makamlarca geri çevrilmiş. Üstelik, hastane biliniyordu çünkü doğum yaptırılan çocukların bir kısmı, İstanbul'un değişik ilçelerinden, Urfa, Bitlis, Van gibi şehirlerden getirilmiş.

Sadece son bir yıla ilişkin olan kayıtlara göre, hamile 110 çocuktan 32'si 15 yaşın altında, 38 çocuk ise 15 yaşından önce hamile kalmış. Çocuklardan 39'u, Suriye'den Türkiye'ye göç eden ailelerin çocukları.

Kanunlara göre; 18 yaş altında resmi nikahı olmayan gebeler, kamu sağlık kurum ve kuruluşlarına başvurduklarında, 15 yaşını tamamlamamış olanların tamamının, 15 yaşını tamamlamış olanlar ise cebir, tehdit, hile veya iradeyi etkileyen herhangi bir

emarenin varlığı mevcut ise savcılığa bildirimi zorunlu. 15 yaşın altındaki hamileliklerde rıza aranmaksızın çocuğun cinsel istismarı kapsamında.

Gelen tepkiler üzerine, üstü örtülen ve geri çevrilen başvurudan 3 ay sonra 20 şüphelinin, 50 mağdurun ifadesi alındı. Hiçbiri şikâyetçi olmadı. Hiçbiri resmen evli değil. 15 yaşından küçük çocukları hamile bırakan, bir kısmının çocuk olduğu açıklanan 5 kişi, yasa gereğince şikâyet aranmaksızın tutuklandı.

Geçtiğimiz yıl, "15 yaşından küçük çocukların cinsel istismarı" gerekçesiyle tutuklu "eş"lerin serbest kalması için hükümetin girişimi olmuştu. "Küçük kız çocuğu, eşi tutuklanınca ikinci kez cezalandırılıyor" gibi gerekçelerle 15 yaş sınırını 12'ye indirmeye çalışılmıştı. Kısa bir süre önce de Diyanetten, kız çocuklarının 9 yaşında evlendirilebileceğine ilişkin açıklama yapılmıştı.

Küçük kız çocuğunun hangi gerekçeyle olursa olsun evlendirilmesini değil bunu yapanların tutuklu olmasını sorun olarak gören yaklaşımın sonuçları işte budur. Elbette bunu yapanlar, eğer bu olayda olduğu gibi emekçilerin denetimi olmazsa, başka bir yerde hatta aynı hastanede yapmaya devam edecek. Çünkü yaptıklarını doğru görüyor, korunuyor hatta takdir görüyorlar. (29.01.18)

Gelir adaletsizliğinde ilk üçteyiz

Davos'ta düzenlenen Dünya Ekonomik Forumu gelir eşitsizliğini yeniden gündeme getirdi. Oxfam isimli bir derneğin yayınladığı rapora göre dünyanın en zengin %1' inin serveti geçtiğimiz yıl, geri kalan %99'un servetinden daha fazla arttı. Benzer başka bir rapordaysa en zengin 62 milyarderin servetinin 3,5 milyar insanın servetine eşit olduğunu göstermekte.

Ayrıca 2017'de dünyanın en zengin %1'inin geri kalan %99'un servetinin yarıdan fazlasına (%50,4) ulaştığı bir yıl oldu ve ileride paylarını arttıracakları öngörülüyor.

Türkiye'de durum daha kötü. 2002'de Türkiye'nin en zengin %1'lik kesim, toplam servetin %39'na sahipken 2014'te artarak %54'e çıktı. AKP iktidarı döneminde eşitsizlik daha da şiddetlendi. Dünyanın 2017'de yakaladığı seviyeyi Türkiye yıllar öncesinden yakalayıp geçti. OECD'nin 2014'te yayınladığı rapora göre Türkiye, gelir adaletsizliğinde ilk 3 içerisinde.

Kapitalizmin 1970'lerden itibaren girdiği bunalımda, servet daha küçük bir azınlığın elinde toplanmaya başlarken büyük çoğunluğa pastadan yalnızca küçük bir payın bölüşülmesi kaldı. Burjuvazi bunu gördüğü için kendisi bile buna karşı önlem alınması gerektiğini belirtiyor, çünkü onlar da bu gidişatın, ellerinde olanları kaybedeceklerini biliyorlar. (01.02.18)

İran

Baskılar sürerken ticaret tam gaz devam ediyor

İran'da Başkan Ruhani ve mollalar, son haftalarda rejime karşı gelenlere saldırıyor.

Ruhani olayları yatıştırma siyaseti izleyerek muhaliflerin, aynı zamanda iş veya reklam için bir iki milyon kişinin kullandığı kapatılan Telegram sosyal iletişim ağını yeniden açtırdı. Dini lider Hamaney ise tutuklu sayısının 465 kişi ile sınırlı olduğunu ve çoğunun serbest kaldığını belirtti.

Ancak bir milletvekili, tutuklu sayısının 3 bin 700 olduğunu ve kayıp olan eylemcilerden yakınlarının haber alamadığını belirtiyor. Başkaları, oğullarının veya eşlerinin cezaevinde "intihar etiğini" öğrendi. Kısa bir süre önce serbest bırakılan bazı sendikacılar veya siyasi önderler yeniden tutuklandı.

Amnesty İnternational, 5 tutuklunun cezaevinde işkence sonucu öldürüldüklerini açıkladı. 1 ocaktan bu yana da bazısı yol ortasında olmak üzere asılarak idamlar, devam ediyor.

Batılı basının reformcu diye tanıttığı Ruhani'nin seçildiği 2013 yılından bu yana meydanlarda iğrenç bir şekilde asılarak idam edilen mahkum sayısı arttırılarak, kitlelere göz dağı vermeye çalışılıyor. Sadece 2015 yılında binden fazla kişi böyle idam edildi.

Tüm bunlar, Batılı liderleri hiç rahatsız etmiyor. Örneğin Macron 2 ocakta, Rohani'ye "ılımlı davranıp ortalığı yatıştırma" tavsiyesinde bulundu. Merkel ise Hanover'de bir klinikte bulunan Ayetullah Şahrudi'nin gizlice gitmesine izin verdi. Ayetullah Şahrudi, 20 yıl boyunca adalet aygıtının başındaydı ve çocuklar dahil, 2 binden fazla insanın idam edilmesinden sorumlu.

İranlı muhalifler Şahrudi'nin Almanya'da bulunmasını fırsat bilerek onun aleyhinde, insanlığa karşı işlenen suçlar nedeniyle dava açmıştı. Ancak görünen odur ki Alman hükümeti, İran rejimini üzmek istemedi.

İran ile ekonomik çıkarda büyük olanaklar nedeniyle Trump, İran'a karşı uygulanması kararlaştırılan yeni yaptırımların uygulanmasına 120 gün erteledi. Böylece Total, Renault, PSA (Peugeot) veya Vinci şirketleri, ABD yaptırımı tehlikesi olmadan, rahatça İran ile ekonomik ilişkilerini sürdürecek. Böylece her gün 2 milyon varil petrol ihraç eden 80 milyonluk bir pazarın nimetlerinden nemalanmaya devam edecekler.

İran kitleleri için ise hayat pahalılığı, işsizlik, adaletsizlik ve yolsuzluk eskisi gibi devam edecek. Telegram'da yayınlanan bazı haberlere göre rejime karşı yapılan yürüyüşler şimdilik durmuş olsa bile birçok emekçi, ödenmeyen ücretlerini istemeye devam ediyor.

Yazd bölgesindeki elektrik santrali işçileri, bölgedeki sıvı taşıma kamyon şoförleri, Alborz kömür madeninde çalışan maden işçileri, Reçt belediye emekçileri 2 veya 3 aydan beri alamadıkları ücretlerini almak için eylemler yapıyor. Ekonomiyi ayakta tutan bu emekçilerdir ve bu nedenle rejim, onları sonuna kadar böyle bastıramaz. LO (19.01.2018)

__Tunus__

Hayat pahalılığına karşı öfke

Tunus'ta başkent başta olmak üzere yirmiye yakın kentte Ocak ayı başında, özellikle 2018 bütçe karalarına karşı, protesto eylemleri oldu. Bu eylemlerde 8 ocaktan bu yana başkentin batısındaki Teburba kentinde bir eylemci öldürüldü, birkaçı ağır yaralandı ve birkaç yüz işi de tutuklandı.

Tunus hükümeti, başka ülkelerde olduğu gibi, IMF'nin emirlerine uyan ılımlı sağcı Nida Tunus ve İslamcı Ennahda hareketi ortaklığındaki koalisyon hükümeti. Milletvekillerinin büyük çoğunluğu kitlelerin yaşamlarını daha da kötüleştirecek kararları onayladı. KDV'ye yapılacak %1'lik zam sonucu, sübvansiyona tabi ürünler dışında (ekmek, bulgur, yağ …), birçok temel ihtiyaç maddesine zam yapılacak. Ücretlerde yeni bir vergi ve diğer başka vergiler sonucu düşüş olacak. Örneğin AVM'lere uygulanacak bir verginin neden olacağı zamlar, yine tüketicileri vuracak. Kamu sektöründeki ücret hacmi azalacağı için ücretlerde düşüş ve istihdam hacminde küçülme olacak.

Ancak bu karalara ek olarak akaryakıt, gaz zammı ve enflasyon nedeniyle yaşanan satın olma gücündeki kayba, yerli para dinarın dolar ve özellikle avroya göre (dış ticaretin büyük bir kısmı Avrupa Birliği ülkeleriyle yapılıyor) değer kaybetmesi nedeniyle yaşanan satın alma gücünün erimesi ekleniyor. Ülkenin merkezden uzak bölgelerinde ve başkent taşralarında yaşayan insanlar, bu yeni mali yasalara en çok tepki gösterenler oldu, çünkü buralardaki ekonomik şartlar çok daha kötü ve resmi %16 olan işsizlik oranı buralarda daha yüksek. Başbakan Yusuf Şahed bu gerçeği inkar bile etmiyor: "Diplomalı gençler arasındaki işsizlik oranı %40 civarında", buna diplomasızlar da eklenmeli. Bin Ali'yi iktidardan kovan kitle eylemleri, Gafsa ve Sidi Buzid bölgesindeki isyanlarla başlamıştı. Aradan 7 yıl geçmesine rağmen yine aynı yoksulluk ve ümitsizlik içindeler ve bu nedenle arada bir isyan eylemleri yaşanıyor.

Başkentteki bir yürüyüş sırasında bir eylemci, "2011 yılından bu yana kitleler farklı 7 hükümet başkanı, 300'e yakın bakan gördü, ama hayat pahalılığı %35 arttı, yolsuzluk eskisi gibi yaygın. Geçen Eylül ayında Başkan Essebsi'nin isteği üzerine eski rejiminde işlenen kamu suçlarına karşı yürütülen davalardan resmen vazgeçildi. Bu bütçe yasası iptal edilmeli."

Eylemler birkaç gün sürmesine rağmen hükümet "yürüyüş filan yok, sadece ortalığı kırıp yıkanlar var" gibi açıklamalarla yetindi. Diğer yandan 60 bin işsiz için devlet hastanelerinde ücretsiz bakım hakkı, en yoksul ailelere ek yardım hakkı tanıdı ve en düşük emekli ücretlerine 180 dinar (60 avro) zam yaptı. Bu kararlar belki öfkeleri geçici olarak yatıştıracak ama en yoksul bölgelerdeki işsizlik, sağlık sorunlarını, eğitim hakkı ve sosyal sigorta haklarının yokluğuna bir çözüm getirmeyecek. LO (19.01.18)

Yunanistan

15 ocakta Yunan Meclisi, AB, AMB, IMF ve borç verenlerin, dayatması üzerine bir yasayı onayladı; 22 Ocak'ta Avrupa Mali kurumlarının Yunanistan'a vereceği sözde ek yardım için bu dayatılmıştı. Bu yeni yasa içerisinde onlarca saldırı var; emekçilere karşı, sosyal hakların budanması, emlak vergisi dahil bazı vergilerin artırılması, borçlarını ödemeyenlerin evlerinden atılması ve mülklerinin açık artırma yoluyla satılması benzeri bir sürü karar var…

Bunlara ek olarak grev hakkının sınırlandırılması var. Şu ana kadar bir işyerinde greve çıkmak için çalışanların % 20'sinin onayı yeterliydi ama bundan sonra %50'e gerekecek.

Yasanın Meclis'te onaylandığı gün için, sendikalar ve Yunan Komünist Partisi genel grev çağrısı yaptı. Grev bayağı etkili oldu; kamu ulaşım sektörü, otobüs, metro, vapur ve uçak seferleri felç oldu. Greve öğretmenler, savcılar, hastane hekimleri de katıldı. Atina ve Selanik'teki yürüyüşlere binlerce kişi katıldı…

Grev hakkına karşı yapılan bu yeni saldırı, ek bir saldırı. Üstelik etkili olabileceği kesin değil. Ancak bu saldırıyla, Yunanistan'ı haraca bağladıklarını, kitleler için harcanan mali kaynakların gasp edildiği ve emekçiler ile yoksulların haklarını da giderek kısıtlamak istediklerini görüyoruz. LO (19.01.18)

Almanya

Aynı ücrete daha az sıkıntı, daha az çalışma!

İki hafta boyunca, metal ve elektrik sektöründeki yüz binlerce işçi uyarı grevleri yaptı. Daha fazla ücret, daha az çalışma gibi pek çok amaçla sokaklara çıktılar çünkü tüm gerilemelerden bıkkınlar; artan baskıdan, güvencesizlikten, devamlı hafta sonu mesaileri ve fazla mesailerden, sonra da "iş yok" denip eve gönderilmekten.

Patronlar ve medyada, özellikle IG Metall'in (Almanya'nın metal işçileri sendikalarından. Avrupa'nın en büyük sendikası) mesai saatlerini kısaltma talebi kargaşa yarattı. Sendika sadece, en fazla 2 sene için mesai saatlerini haftada 35 saatten 28 saate düşürme, sürenin sonunda tam zamanlı çalışmaya dönme hakkını talep ediyor. Çalışma saatlerindeki bu kısaltma tamamen işçilerin kendileri tarafından ödenecek. Sadece, küçük çocuğu olan aileler gibi istisnai gruplar için 60-200 euro arasında ödenek talep ediliyor.

60-200 euro arasında ödenek elbette ücret kaybına yetmiyor ama bu kısıtlı ödenek bile patronlar tarafından çoktan "arsızlık" olarak nitelendi. İşçilerin ve sendikaların hem az çalışıp hem de bunun için ücret almak isteyecek kadar açgözlü olmalarına sinirden köpürdüler. Bir de "işçiler ne zaman az çalışacaklarına kendileri karar verirlerse" olacaklardan endişelendiler.

İşçilerin daha kısa mesai yapma istekleri karşısında patronların bağırıp çağırması yeni değil. Geçmişte işçiler günde 8 saatlik mesai için mücadele ettiklerinde, patronlar ekonomi çöküyor diye yakarmıştı; haftada 35 saat mesai için grev yapıldığında da şikayetlenmişlerdi. O zamandan beri sermaye sınıfı çılgın birikim elde etti. İşçiler, bu mücadelelerin hiçbirinde ücretlerinden vazgeçmemişti!

Bugün bile, işçiler kolaylıkla mesai saatlerini kısaltabilir, hatta bununla orantılı olarak daha fazla işçi iş sahibi olabilir, hem de kimse ücretinden olmaksızın. Şirketler son yıllarda bizlere giderek daha fazla iş yükledi ama daha fazla ücret vermedi. İş yükünü azaltmanın tek sonucu, aşırı sömürünün bir nebze azalması olacak.

IG Metall'in söylemlerinin konusu bu değil. IG Metall'e göre, her işçiye bireysel olarak, bir süre kısa mesai yapma hakkı verilmeli; bu sırada işçiler bu süre kısıntısının bedelini kendileri karşılayacak, patronunun kârına zeval gelmeyecek! Haftada 28 saat mesai kısıtlamasından ancak buna gücü yetenler yararlanabilecek. Çoğu kişi için bu mümkün değil.

Ayrıca birçok işçi, bunun herkes için mesai kısaltımı değil de bireysel olarak patrona kabul ettirilmesi gereken bir hak olarak düşünülmesinden dolayı kapsam dışında kalıyor. Özellikle küçük iş yerlerinde çoğu işçi bunu yapamayacak, çünkü patron basitçe işten çıkarma ile tehdit edebilecek.

"Bireysellik", aynı zamanda, işçiler arasında farklı ücret ve çalışma saatlerine neden olması ile de bir tehlike içeriyor. Patronlar halihazırda işçiler arasında ayrım yaratmış durumda: Geçici işçilerle kadrolu işçiler, gençler ve yaşlılar, kadınlar ve erkekler, "yerli işçiler" ile "yabancı işçiler" gibi ayrımcılık var.

İşçilerin içinde bulunduğu koşullar ne kadar farklı olursa, patronların "her işçi kendi başının çaresine bakmalı" fikrini yaymaları o kadar kolaylaşır. Böylece tüm işçilerin birlik olması gerektiği, işçi sınıfının parçaları oldukları ve sorunları gibi çıkarlarının da aynı olduğu bilinci zayıflar.

Görüldüğü gibi, IG Metall'in talebi patronlar için hiçbir tehlike yaratmıyor, hiçbir değeri yok. Patronlar buna rağmen bağırıp çağırmayı bırakmıyorlar; bunun amacı daha esnek çalışma saatlerine yönelik kendi taleplerini kabul ettirmek. Bütün yüzsüzlükleriyle, "İşçilerin mesai saatlerini kısaltma hakkı varsa, tam tersini yapıp birkaç yıl 'gönüllü' çalışma 'hakları' da olmalı'; mesela 35 yerine 40 saat" diyorlar.

"Gönüllü" mü? Hiç kimse haftada 5 saat fazla çalışmak için gönüllü olmaz! Fazla çalışmak ancak ekonomik zorla olur, mesela patronların verdiği ücret çok düşükse ve sizin ödeyecek faturalarınız varsa. Veya patron, eğer daha fazla çalışmazsanız sizi sürgün etmekle ya da işten çıkarmakla tehdit ediyorsa. Patronların şikayet edip durmasının tek amacı, esnek çalışma baskısıyla bizi her an daha fazla sömürebilmek. Evet, sermaye sınıf bilincine sahip, ne istediklerini biliyorlar. Biz işçiler de buna ihtiyaç duyuyoruz!

Bizi daha fazla bölmelerine izin vermemeliyiz! Gelecek, bizlerin tek bir sınıfa ait olduğumuzun farkına varmamıza, tüm sektörlerdeki işçiler olarak ortak çıkarlarımız için birlik olmamıza bağlı. Ancak bu yolla, bugün patronlar lehine olan güç dengesini değiştirebiliriz. (BundRevolutionärerArbeiter, 01.18)

Kapitalist ekonominin krizi

Son haftalarda bir yandan ekonomik canlanma ile ilgili duyurular yapılıyor, diğer yandan arada bir, "dikkat edin, mali sektör çökebilir" açıklaması.

Avrupa Merkez Bankası (AMB) ekonomik canlanma konusunda iyimser, başında Mario Draghi ise "bu olacak, ama bu arada hiçbir risk gerçeğe dönmezse" diyor.

Kapitalist ekonominin en yetkili uluslararası kurumlarının öngörüleri bile, fal bakıp geleceği tahmin etmeye benziyor!

Burjuva iktisatçıların iyimserliği sadece iki paralel olguya dayanıyor: Şirket kârı ve hissedarlarına dağıttıkları kâr payları.

"Sadece 6 ayda, borsada işlem yapan Fransız şirketleri, 2013 ve 2015 yılı tutarında kazançlar sağladı. Bir yılda 50.241 milyar avro, yani %23,6'lık artış oldu.

Bu rekor kâr, dağıtılan hisse paylarına yansıyor: Dünyada toplam 1.200 önemli şirketin dağıttığı toplam hisse miktarı 1 triyon 154 milyar dolara tırmandı. Bu sadece buz dağının görünen kısmı, çünkü bankaların vergi cennetlerindeki şubelerinin kârı dahil değil.

Bu servetin kaynağı, ücretlerden kesilen kuruşlar düşünüldüğünde, üretim bantlarında çalışanların molalarının iptal edilmesi ya da süpermarket kasalarında çalışanların tuvalete gitmelerinin yasaklanması göz önünde bulundurulunca ancak anlaşılır.

Rakamlarda sınıf gerçeği yatıyor: Büyük burjuvazi sürekli zenginleşiyor. Milyarderlerin sayısı ve servetleri artıyor.

Bazısı başka konuları öne çıkarıyor: Kurulan şirket sayısının kapanan şirket sayısından daha fazla olmasını; Almanya'da, İngiltere'de ve ABD'de işsizlik azalmış; dünya ölçeğinde metal ürünlerinin fiyatındaki artış talep artışının belirtisiymiş!

Bunlar en hafif tabirle aptalca bir iyimserlik ama çoğu zaman bariz şekilde gerçekleri çarpıtmak veya alenen yalan söylemek.

İşsizliğin artmadığı ortamda bile güvencesiz çalışmada artış var. Gelir o kadar az ki tek bir iş geçinilmiyor.

1992-2013 arasında, yani 20 yıl içinde, Almanya'da çalışan sayısı 4 milyon arttı. Aynı sürede yıllık toplam çalışma saati 69 milyar saatten 66 milyara düştü.

Fransa'da 2008 ekonomik krizinden beri yarım günlük işler %80 arttı. İngiltere'de bir hafta içinde 1 saat çalışsanız bile işsiz sayılmazsınız.

ABD'de "artık iş bulma ümidi kalmayıp iş aramayanlar da eklenince (1994'ten beri bu kişiler resmi rakamlara dahil değil), gerçek işsizlik oranı, söylendiği gibi %4.4 değil %23.

İşsizlik oranının azaldığını yutturmak için ileri sürülen veriler aslında başka bir gerçeği gizliyor. Büyük kapitalist şirketler ve hissedarları, kitlesel işsizliğin yayılmasıyla öyle bir güç elde ettiler ki güvencesiz ve esnek çalışmayı genelleştirerek hem sömürüyü arttırdılar hem de çalışan sayısını artırmakla birlikte onları yoksulluğa sürüklediler.

Öte yandan sanayi şirketlerine sermaye de başka şirketleri satın alıp yutma amaçlı. Yani güçlüler, küçükleri yutuyor. Artan bu gibi işlemler, sermayeyi daha da az sayıda elde biriktirdi ama ne üretimde artış oldu ne de yeni istihdam alanları yaratıldı. Aksine şirket evlilikleri üretimi yeniden düzenliyor ve tensikatlara yol açıyor.

Örneğin Alstom fabrikası, Siemens tarafından, STX tersaneleri Fincantieri tarafından, devletlerin de araya girmesiyle satın alındı ve sermayede tekelleşme arttı. Kriz dönemlerinde genellikle sermaye tekelleşmesi olur yani bir üretim dalındaki dev şirketler daha da büyür. Emperyalizm tekellerin hakimiyeti demek. Mali sektörün hakimiyetiyle bu tekeller, ekonominin damarlarını tamamen kurutur.

Paranın kullanıldığı işlemlerden biri olan büyük şirketlerin borsada kendi hisselerini satın alması, yeni üretim güçleri yaratmaz. 2003-2012 arasında ABD borsalarında işlem yapan en büyük 500 şirket, kârın %54'ünü, borsada hisse senedi satın almak için kullandı. Dahası, bu işlemler için borç alanlar bile var! Yani mali sektör, bir yılanın kendi kuyruğunu sokmasına benzer bir şey yapıyor. Kendi hisse senetlerini satın alıp bir kısmını yok etmesi, şirketin geriye kalan senetlerinin değerleri artıyor ve böylece en zengin hissedarlar kazanıyor. En zenginler daha da zenginleşiyor ve diğer burjuvalarla mesafesi açılıyor.

Marx kamu borçlarıyla ilgili olarak; "Üretici olmayan para, tılsımlı değnek sayesinde, hiç risk almadan, sanayideki hiç riske girmeden sermayeye dönüşüyor" diye yazmıştı.

Farklı şekillerde tüm emperyalist ülkelerde, büyük

sermayenin dayatmasıyla, devlet gelirini ve mali kaynakları mali sektörün ellerine teslim ediliyor.

Örneklerden biri sağlık. Bağımlıların sağlık hizmetleri, yaşlı bakımevleri, engelli sağlık harcamaları mali sektöre teslim ediliyor. Teknik ve tıbbi açıdan muazzam ilerlemeye rağmen, özel klinikler, özel bakımevleri ve hatta kamu sağlık sektörüne mali sektörün girmesine yol açmak, insani açıdan çok büyük gerilemeye yol açıyor. Hastalar, yaşlılar ve engelliler metaya dönüşüyor!

Mali sektörde biriken milyarlar neye yarıyor?

İrlanda'da biriken borç senetleri, ABD devlet tahvili; vergiler çok düşük olduğu için yerleşen büyük çokuluslu şirketlere ait. Çoğu ABD kökenli: Google'ın sahip olduğu ABD tahvili 37 milyar, Facebook'un 11 milyar, Apple'ın 52 milyar, Microsoft'un en az 111 milyar dolar.

Büyük şirketler bu savaş ganimetleriyle ne yapıyor? Üretime yatırım yapmıyor, mali işlem yapıyorlar. Ford, Coca-Cola ve Boeing'in de olduğu 30 büyük ABD şirketinin yatırım diye yaptığı, tahvil tipi hisse senedi tutarı 800 milyar doları geçiyor.

Mali sektör hakimiyeti sanayi üretimini, yani artı değer üretimini zayıflatıyor. Oysa mali alanın kazanç kaynağı sanayi üretimi, yani sömürüdür.

Mali vurgun saldırısına uğrayan büyük şirketlerin sahipleri ve saldırıyı yapan spekülasyon fonları aynı kişilere ait! Yani sanayiyi yutan mali sektör, bir anlamda kendi kendini yutan kapitalizmdir.

FED'in Başkanı Janet Yellen'in ve Mario Dragi'nin sözlerine ya da mali pazar yorumlarına bağlı bir fırtına kopabilir. İstikrarsızlığın hakim olduğu bir uluslararası ortamda; Trump'ın Kuzey Kore veya Venezüella aleyhine bir laf etmesi, Londra veya Barselona'da bir suikast girişimi, bir devletin parçalanma tehlikesi gibi durumlar hiç beklenmedik sermaye hareketliliklerine yol açabilir. Ekonomi ile siyasetin iç içe geçtiği kapitalist düzen bir çılgınlık içinde.

Düzenin en son çılgınlığı Bitcoin veya Ethereum gibi sanal paralarla yapılan spekülasyon ve bunun sonucu olarak şişen spekülatif balon. Balon şimdilik sanal ama gerçek bir mali krize dönüşebilirler.

Bu pazar hızla büyüyor ve ona yönelenler sadece iyi niyetliler değil. Daha çok, "gölge ekonomiler"; yani uyuşturucu pazarının, kaçak silah ve insan ticaretinin ve her türlü kara para aklamanın geliriyle oluşanlar.

Sanal para, yatırımın birkaç katı kadar gelir getiriyor. ABD'nin en büyük bankalarından Goldman Sachs bu müthiş kazanç için Bitcoin işlemi yapmak istiyor ama ona benzeyen ve rakibi olan JP Morgan bankası patronu, sanal paranın üçkağıt olduğunu söyleyerek dolandırıcılık diyor. Neden söz ettiğini çok iyi biliyor. Aslına bakacak olursak tüm sanal paralar, elektronik ağlarla dünyada dolaşan milyarlarca dolar ve avrodan çok farklı değil.

Küçücük bir azınlık olan büyük burjuvazinin emekçiler aleyhine servetine servet katması ve mali sektörün şişmesi ekonomik ve sosyal hayatı tamamen bitiriyor.

Örneğin Avrupa'da en sanayileşmiş ülke olan Almanya'da bile yolların altyapısı çökmek üzere. Bazı yollar, belirli bir tonaj üzerindeki kamyonları taşıyamıyor... Hatta zengin mahallelerdeki liseler bile, asgari bakım için ailelerin hayırseverliğine başvuruyor.

Roma'da hem kuraklıktan hem de su şebekesinin eskimesi ve bakımsızlığından, çözüm için gereken paranın bulunamamasından dolayı büyük sorunlar yaşanıyor. Su şebekesini yeniden normal kullanılabilir duruma getirmek için 2 milyar avroya ihtiyaç var ancak Roma bu parayı veremiyor. Bu durum, bir zamanlar dünyanın en ilerisi olan bir kentin 2 bin yıl geriye gittiği anlamına geliyor!

Geri kalmış ülkeler sürekli benzer durumda. Çünkü emperyalizm yoksul ülkelerde iyi bir sağlık sisteminin ve günümüz şartlarına uygun altyapının gelişmesine hiç zaman izin vermedi.

Gözlerimizin önünde "kendi kendini yiyen" kapitalizmin tüm toplumu yemesini mi bekleyeceğiz, yoksa gereken gücü toplayıp bu mevcut düzeni yıkıp büyük burjuvazinin hakimiyetine, üretim araçlarının özel mülkiyetine, sömürüye ve rekabete son verip yeni bir toplum inşa edebilecek miyiz?

Bu aşamada esas fark, Marx'ın deyimiyle, Marksist fikirleri kullanıp sadece dünyayı anlamakla yetinenler ve bu fikirleri esas amaçları için, yani dünyayı değiştirmek için kullananlar arasında.

Marks kendi döneminde, metaların, özellikle de paranın kutsallaştırılması ve insanlar arasındaki, daha somut olarak sosyal sınıflar arasındaki ilişkileri; yani bir sınıfın bir diğer sınıf üzerinde hakimiyet kurmasını, somut olarak kapitalist sınıfın sömürülen sınıflar üzerine kurduğu hakimiyeti teşhir ediyordu.

İnsanlığın gerçekten özgürlüğe kavuşabilmesi ve en can alıcı sorunlarına çözüm getirebilmesi; kutsallaştırılanları ve özellikle de onların gizlediği sosyal ilişkileri yok etmek; temel olarak bunu mümkün kılan büyük burjuvazinin ve kapitalist düzenin hakimiyetine son vermekle mümkün. Bunu da başarabilecek güce ve çıkara sahip tek sosyal sınıf dünya proletaryasıdır. LCD, Sayı 188 (25.10.2017)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

"Rosa Luksemburg Karl Liebknecht" hala aramızda

Rosa ve Karl, 15 Ocak 1919'da katledildi. Alman Komünist Partisi'nin kurucuları arasındaydılar. Troçki onların anısına konuştu.

Bizi büyük bir acı içinde bırakan iki ağır kayba birden uğradık. Adları sonsuza dek proleter devrimin büyük kitabında yer alacak olan iki lider, aramızdan ayrıldılar: Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg. Katledildiler.

...Bizler, darbenin sertliğini ve acısını Alman kardeşlerimizle aynı ölçüde hissediyoruz. Hüznümüzde ve yasımızda da tüm mücadelelerimizde olduğu kadar enternasyonalistiz. İkisi de dünya proletaryasının yakınlarıydı ve hepimiz onlara kopmaz bir manevi bağla bağlıyız. Onlar son nefeslerine kadar, herhangi bir ulusa değil, Enternasyonal'e ait oldular.

...Rosa Luksemburg, gençlik yıllarından itibaren, şu anda sözde "Lewica" (sol kanat) olarak anılan Polonya Sosyalist Partisi'nin devrimci kanadı ile birleşerek Komünist Parti'yi oluşturan Polonyalı Sosyal Demokratlar'ın lideriydi. Rosa Luksemburg ...Rus devrimcilere yakın bağlarla bağlıydı ve Alman basınında Rus işçi sınıfının devrimci adımlarını özenli biçimde izah etti. Rosa Luksemburg, kendine has yeteneğiyle, ikinci vatanı Almanya'da sadece Almanca'ya hakim olmakla kalmayıp, aynı zamanda Alman siyasi hayatını da tamamıyla kavramıştı ve eski Bebelci Sosyal Demokrat Parti'de önemli bir konumdaydı. Orada daima sol kanatta yer aldı.

1905'te, Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg sözcüğün tam anlamıyla Rus devriminin içinde yaşadılar. 1905'te Rosa Luksemburg, bir Polonyalı olarak değil, bir devrimci olarak Berlin'den ayrılıp Varşova'ya gitti. Varşova kalesinden kefaletle serbest kalarak, 1906'da illegal olarak, takma bir isimle Petrograd'a ulaştı ve hapisteki birçok arkadaşını ziyaret etti. Berlin'e dönüp, oportünizmle mücadelesini, Rus devriminin yolları ve yöntemleriyle karşı çıkarak yoğunlaştırdı.

Rosa ile birlikte, işçi sınıfının üzerine çöken en büyük felaketi yaşadık. İkinci Enternasyonal'in Ağustos 1914'teki utanç verici iflasından bahsediyorum. Onunla birlikte, Üçüncü Enternasyonal'in bayrağını kaldırdık. Ve şimdi yoldaşlar, her gün yürüttüğümüz işte, Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg'un emirlerini izliyoruz. Eğer biz buraya halen soğuk ve aç olan Petrograd'ta sosyalist devletin büyük binasını inşa ediyorsak, Liebknecht ve Luksemburg'un ruhuyla hareket ettiğimiz içindir. Eğer ordumuz cephede ilerliyorsa, Liebknecht ve Luksemburg'un emirlerini kanla savunmaktadır. Ordumuzun onları da savunamamış olması ne kadar acı!

Çok ağır bir darbe yedik. Fakat biz yine de geleceğe sadece umutla değil, aynı zamanda kendimizden emin bakıyoruz. Bugün Almanya'da bir karşı devrim dalgasının yükseldiği gerçeğine rağmen, biz orada Kızıl Ekim'in yakın olduğuna inancımızı bir an olsun yitirmiyoruz. Büyük savaşçılar boş yere ölmediler. Onların intikamı alınacaktır. Onların ruhları haklarını alacak. Onların aziz ruhlarına seslenirken diyebiliriz ki: ''Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg. Sizler artık yaşamıyorsunuz, fakat bizim aramızdasınız. Bizler sizin güçlü varlığınızı hissediyoruz. Sizin açtığınız bayrağın altında savaşmaya devam edeceğiz. Savaş saflarımızı sizin manevi heybetiniz kaplayacak!

Yoldaşımız ve silah arkadaşlarımız Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg! Her birimiz, eğer gün gelir ve devrim bunu gerektirirse, sizin altında öldüğünüz bayrağın altında gözümüzü kırpmadan öleceğimize and içeriz!

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.